



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph. D. a JUDr. Bc. Jany Zonkové, ve věci

žalobce: **Ing. Bc. O. S.**
zastoupený advokátem Mgr. Theobaldem Ptoszkem
sídlem Horní 1642/55A, 700 30 Ostrava - Hrabůvka

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2023, č. j. MSK 2370/2023, ve věci
dodatečného povolení stavby

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 2370/2023 ze dne 10. 11. 2023 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám advokáta Mgr. Theobalda Ptoszka, sídlem Horní 1642/55A, 700 30 Ostrava - Hrabůvka.

Odůvodnění:

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou ze dne 9. 1. 2024, která byla doručena soudu dne 9. 1. 2024, domáhal se žalobce, aby soud vydal rozhodnutí, kterým by zrušil rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 2370/2023 ze dne 10. 11. 2023, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského Shodu s prvopisem potvrzuje

úřadu Hlučín č.j. HLUC/70391/2022/OVŽP/Kř ze dne 24. 10. 2022, o dodatečném povolení stavby oplocení, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno napadené dne 10. 11. 2023. Žalobce rovněž navrhoval zrušení rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni.

Žalobní námitky

2. Žalobce uvedl, že obsahem žaloby je ochrana proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby oplocení, která byla stavebníkem provedena bez příslušného rozhodnutí a po zahájení řízení o odstranění stavby došlo k jejímu následnému povolení.
3. Řízení o odstranění stavby, na nějž další řízení a rozhodnutí navazují, bylo zahájeno na základě podnětu žalobce ze dne 4. 5. 2020, kterým se domáhal odstranění stavby plotu nestandardní výšky, kdy následně bylo oznámeno zahájení řízení o odstranění stavby, jejíž předmět byl vymezen jako opěrná zeď a terénní úpravy (přičemž v rámci tohoto řízení a následného řízení o dodatečné povolení stavby, i přes četné námitky žalobce, stavební úřad považoval stavbu plotu za dvě samostatné stavby – opěrnou zeď s terénními úpravami a plot). Po zahájení řízení o odstranění stavby podal stavebník žádost o dodatečné povolení stavby opěrné zdi a terénních úprav. Ve věci nejprve bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Hlučín č. j. HLUC/47158/2021/OV/Kř, ze dne 17. 8. 2021, kterým byla stavba dodatečně povolena, kdy k odvolání žalobce, bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 129127/2021 ze dne 22. 2. 2022 a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání. Následně stavební úřad vydal rozhodnutí č. j. HLUC/70391/2022/OVŽP/Kř ze dne 24. 10. 2022, které bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím, ačkoliv předmět řízení žalobou napadeném rozhodnutí a rozhodnutí jemu předcházejícím se neshoduje s předmětem řízení o odstranění stavby.
4. V obou žalobou napadených rozhodnutích se správní orgán opírá o argument, že *stavba je souladná s požadavky na výstavbu, kdy tato byla provedena dle předložené projektové dokumentace a nad míru obvyklou nezasahuje do práv vlastníků sousedních pozemků*. S tímto tvrzením se však žalobce nemůže ztotožnit.
5. Tvrdí-li správní orgány, že stavba je provedena v souladu s předloženou projektovou dokumentací, pak prvotně je nutno uvést, že projektová dokumentace byla vyhotovena se značným časovým odstupem od provedení stavby. Za takové situace tak nemůže stavební úřad presumovat, že projektová dokumentace bezvýhradně odpovídá skutečnému provedení stavby, a to zejména za situace, kdy žalobce v průběhu celého řízení namítá rozpornost skutečného provedení stavby s předloženou projektovou dokumentací. Žalobce své námitky podložil konkrétními a pro stavební úřad bez obtíží verifikovatelnými tvrzeními a empiricky provedenými měřeními a fotodokumentací.
6. Je s podivem, že stavební úřad přejímá tvrzení stavebníka o souladnosti projektové dokumentace se skutečným provedením stavby, když stavebník doložil toliko *čestná prohlášení k návozu zásypového materiálu* (u nichž lze zcela důvodně s ohledem na množství zásypu pochybovat o jejich věrohodnosti) a dále též *zcela neprůkazné černobílé fotografie v nízkém rozlišení*, které mají prokazovat stav v roce 2011 (když jen stěží si lze představit, že v roce 2011 užívá běžný člověk k fotodokumentaci stavu černobílý fotoaparát). Výše uvedené však stavební úřad zcela nekriticky přejímá jako nezpochybnitelný fakt prokazující tvrzení stavebníka. Nad rámec této nelogické teze stavební úřad dále své závěry opírá o zjištění z *šetření na místě* (které provedl toliko jednou a při kterém byla provedena jediná výkopová sonda), z něž uzavírá, že skutečné provedení stavby dle projektové dokumentace řádně ověřil.

Shodu s prvopisem potvrzuje

7. Žalobce má za to, že bylo povinností stavebního úřadu verifikovat tvrzení stavebníků jak v ohledu souladnosti stavby s projektovou dokumentací, tak v ohledu skladby zásypového materiálu užitého pro terénní úpravy. Tvrdí-li správní orgány ve svých rozhodnutích, že stavebník tato svá tvrzení dostatečně prokázal, a naopak žalobce své námitky ničím nedoložil, pak k tomuto nezbyvá než uvést, že žalobce v rámci svých objektivních možností doložil stavebnímu úřadu celou řadu důkazů, na nichž své námitky staví (fotografie, výkopová sonda, nákresy s vyznačením rozměrových parametrů atp.). Žalobci není známo na základě čeho, by měl být oprávněn vstupovat na pozemek stavebníků, aby získal důkazy o nesouladnosti skutečného provedení stavby s projektovou dokumentací a nesouladnosti tvrzeného složení zásypového materiálu se skutečně užitým zásypovým materiálem, aniž by se dopustil přestupkového či dokonce trestněprávního jednání. Žalobce důvodně předpokládal, že s ohledem na způsob a dobu provedení stavby stavební úřad při místním šetření nařídí provedení několika výkopových sond na jím určených místech, aby ověřil, zda je stavba provedena v souladu s projektovou dokumentací, toto se však nikdy nestalo.
8. V případě předmětné stavby se jedná o plot, který místy dosahuje výšky až 3,1 m, který je ze strany stavebníka snižován provedenými terénními úpravami. Stavební úřad přijal ve svém rozhodnutí závěr, že se jedná o svažitou lokalitu, v níž je obvyklé provádění terénních úprav. Otázka proporcionality míry zásahu do práv vlastníků sousedních pozemků tedy zůstala upozaděna, ne-li přímo zcela opomenuta.
9. V řízení tak byla dle názoru žalobce dodatečně povolena stavba oplocení nepřiměřeně vysoká místním poměrům, zasahující do žalobcova práva, a to trvalým rušením imisemi stínu a vody. Rušení imisemi hluku a horka částečně bylo ve formální rovině eliminováno tím, že stavebníkovi nebyla dodatečně povolena výměna mezi sloupkové dřevěné výplně oplocení za plechovou výplň (byť ze spisu plyne, že stavba je nyní opatřena plechovou výplní). Správní orgán nikterak nedbal snížení pohody bydlení žalobce a jeho rodiny v důsledku nepřiměřeně vysoké stavby oplocení, kterou v žádném případě nelze považovat za obvyklou místním poměrům.
10. Protiprávní jednání stavebníka tak správní orgán vyřešil zásahem do práva žalobce na nerušené vlastnictví, práva na nerušené užívání věci a práva na ochranu zdraví. Správní orgán tak nadřadil možnost dodatečně povolit stavbu oplocení nad právo zaručené a chráněné Ústavou s odůvodněním, že neshledal důvody, pro které by stavba oplocení neměla být povolena. Ovšem současně správní orgán nehodnotil žádné důkazy svědčící proto, aby stavba byla zákonným postupem povolena.
11. Žalobce v příloze přikládá fotografický snímek s prostorovým vymezením toho, co bylo stavebníkovi povoleno a toho, co v mezidobí stavebník protiprávně provedl.
12. Dle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu dodatečně povolit, pokud stavebník mj. prokáže že: a) stavba není umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací, c) stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. V daném řízení však nebylo stavebním úřadem splnění těchto podmínek ověřeno.
13. V řízení nebyly obstarány ani předloženy, a tedy nemohly být ani hodnoceny, důkazy prokazující existenci těchto stavebních prvků zakreslených v dodatečně schválené dokumentaci:

- a) Založení stavby vč. založení železobetonových žeber podle dokumentace v hloubce 1 m, skutečnost doložená sondou s fotografickým snímkem ze strany pozemku žalobce vlastnictví činí 0,78 m.
 - b) Dodatečně schválená dokumentace zakresluje provedení železobetonových žeber u každého třetího sloupku oplocení založených jako základ 1 m do původního terénu o šířce 1,5 m a výšce nad původním terénem 1,25 m, tedy v úhrnné výši vč. základů 2,25 m a šířce 1,5 m. Překrytí železobetonových žeber zásypem je v dokumentaci uvedeno 0,25 m. Z fotografie rozestavěného stavu oplocení z roku 2014, která je obsahem spisu, však vyplývá, že žádná železobetonová žebra provedena nebyla. Odkrytí konstrukce žebra a jeho fotografické zdokumentování stavební úřad v Hlučíně bránil. Podle dodatečně schválené dokumentace by v části oplocení podél hranice s pozemkem ve vlastnictví žalobce musela být provedena minimálně dvě železobetonová žebra tvořící jeden propojený celek se stavbou oplocení.
 - c) Dodatečně schválená dokumentace zakresluje výši oplocení u tzv. nárožního sloupku od základu po vrchol plotového sloupku 2,8 m. Skutečná výše oplocení je v tomto místě 3,1 m. Ověření a potvrzení skutečné výše oplocení v tomto rozhodném místě stavební úřad odmítl provést.
 - d) Dodatečně schválená dokumentace zakresluje provedení instalace separační geotextílie, drenážní šterkové vrstvy v tloušťce 20 cm, nopové fólie a hydroizolace asfaltovým modifikovaným pásem. Průsaky vody na pozemek ve vlastnictví žalobce v celé ploše oplocení, kde se o stěnu oplocení opírá zásyp terénu prokazuje, že izolace nebyla provedena. Provedení důkazů odkrytím izolační konstrukce (byť jen sondou) stavební úřad bránil.
 - e) dodatečně schválená dokumentace odkazuje na přítomnost svislé vertikální rozdělovací výztuže. Z fotografického snímku pořízeného v roce 2014 zachycujícího rozestavenost oplocení ve výši 1 m až 1,2 m, není žádná svislá vertikální rozdělovací výztuž patrná.
14. Všechny výše uvedené stavební prvky, pokud není prokázána jejich existence, tvoří stavbu nebezpečnou a nesouladnou s předkládanou projektovou dokumentací.
15. V rozporu s ustanovením § 129 odst. 3 stavebního zákona spis neobsahuje, a tedy ani rozhodnutí samotné neuvádí, na základě čeho je stavebník dle stavebního úřadu oprávněn provést na pozemku ve svém vlastnictví rozsáhlý zásyp materiálem deklarovaným jako terénní úprava. Z rozhodnutí není tedy nijak patrné, z čeho je dovozováno, že stavebník jednal v souladu s územně plánovací dokumentací obce Vřesina, když z této nevyplývá, že by rozsáhlé terénní úpravy v řádech stovek tun materiálu, které podstatným způsobem mění ráz krajiny a niveletu rostlého terénu, byly přípustným využitím území.
16. Spis neobsahuje, a tedy ani rozhodnutí samotné neuvádí žádný důkaz, vyjma tvrzení stavebníka, o existenci všech v projektové dokumentaci zakreslených stavebních prvků, a tedy nelze mít za to, že stavba je v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu a případnou absencí uvedených stavebních prvků není nebezpečná.
17. Spis neobsahuje, a tedy ani rozhodnutí samotné neuvádí žádný důkaz, vyjma tvrzení stavebníka, vztahující se ke skladbě zásypového materiálu použitého k terénním úpravám, vyvracející přítomnost nebezpečných látek v zásypovém materiálu. V důsledku tohoto nemohlo dojít k objasnění otázky, zda na pozemek ve vlastnictví žalobce stěnou oplocení neprosakuje voda kontaminovaná nebezpečnými látkami, když původ ani složení zásypu deklarovaného stavebníkem jako terénní úprava není znám.

18. Ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona ukládá stavebnímu úřadu, aby své rozhodnutí opřel o kritické hodnocení důkazů předložených stavebníkem, a to i v případě, kdy účastníci řízení žádné připomínky a námitky nevznesou. Nelze tak akceptovat rozhodnutí postavené na bezobsažném citování námitek žalobce a jejich účelové hodnocení jako nerelevantních bez známky jejich obsahového hodnocení a konfrontace uvedených námitek se skutečným stavem, když žalobce po celou dobu brojí proti nezákonnému postupu stavebníka zcela konkrétními tvrzeními a důkazy.
19. Pro názornost situace je nutno uvést, že po prostudování projektové dokumentace stavby oplocení (v rozsahu výkresové části a souhrnné technické zprávy z května 2022), která byla napadeným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu dodatečně povolena je nutno konstatovat, že stavebník tuto nerespektoval a proti schválené dokumentaci protiprávně provedl další úpravy stavby oplocení a terénní úpravy v následujícím rozsahu:
- a) Stavebníkovi byla dodatečně povolena mezi sloupková výplň dřevěnými deskami hnědé barvy. Oplocení při hranici s pozemkem ve vlastnictví žalobce má celkem 7 plotových polí. Z toho jsou tři plotová pole osazena plechovou výplní. Nepovolenou výplň stavebník neodstranil a nenahradil ji povolenou dřevěnou výplní.
 - b) Stavebník v období měsíce října až měsíce prosince 2020 protiprávně navýšil 4 sloupky oplocení v části, které tvoří rozhradu s pozemkem ve vlastnictví žalobce o 40 cm na výšku 1,4 m proti dodatečně povolené výšce sloupku 1,0 m.
 - c) Podle dodatečně schválené dokumentace jsou stavebníkovi povoleny terénní úpravy o mocnosti 0,5 m až 1,5 m. Skutečná mocnost zásypu v části oplocení tvořícího rozhradu s pozemkem ve vlastnictví žalobce je 1,8 m. Uvedenou skutečnou mocnost zásypu je možno ověřit měřením ze strany pozemku ve vlastnictví žalobce, což stavební úřad i přes opakované námitky žalobce odmítl provést.
 - d) Celková výše oplocení (od základů po vrchol sloupku) je podle dodatečně schválené dokumentace stanovena na 2,8 m u prvního tzv. nárožního sloupku. Tato výše je dále v horní části sloupku vodorovně, závazně určujícím průmětem pro všechny ostatní sloupky oplocení bez ohledu na případnou niveletu terénu. Skutečná výše oplocení u tzv. nárožního sloupku od základu oplocení po vrchol sloupku je 3,1 m tj. o 30 cm výše, než je dodatečně povoleno.
20. Je tak zjevné, že stavební úřad zcela rezignoval na své povinnosti, když i přes povědomí o rozpory skutečně provedené stavby s předkládanou projektovou dokumentací, rozhodl o dodatečném povolení stavby, přičemž odvolací orgán i při vědomí těchto skutečností rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
21. Závazná stanoviska, která byla v rámci řízení obstarána, vychází toliko z tvrzení stavebníka, které nekriticky stavební úřad přejal. Nelze je tedy považovat za stanoviska vydaná na základě objektivně zjištěných skutečností. Je s podivem, že ačkoliv je účelem stanovisek dotčených orgánů ochrana veřejného zájmu, dotčené orgány bez jakékoliv snahy o zjištění skutečného stavu přijaly jako podklady pro své závěry tvrzení stavebníka podložená čestnými prohlášeními. Je otázkou, zda by při provedení výkopových sond na pozemku stavebníka byla zjištěna jím tvrzená skladba zásypového materiálu či nikoliv, na objektivizaci této otázky však stavební úřad rezignoval a dotčené orgány toto bezezbytku akceptovaly i přes četné námitky žalobce, jimiž včetně výpočtů rozporoval množství zásypu i jeho složení.

22. Žalobce namítá rovněž i procesní nedostatky řízení, když po rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje č. j. MSK 129127/2021 ze dne 22. 2. 2022, došlo k vrácení věci k novému projednání, přičemž v rámci tohoto projednání došlo k zatížení řízení neodstranitelnou procesní vadou v podobě *svévolné změny předmětu řízení*.
23. V dané věci tak nejprve na základě žádosti stavebníků došlo k přerušení řízení o odstranění stavby a zahájení řízení o dodatečné povolení stavby, definované jako „opěrná zeď a terénní úpravy X“, *když předmět řízení o dodatečné povolení stavby se musí bezesbýtku shodovat s předmětem řízení o odstranění stavby*.
24. Žalobce má za to, že bylo-li řízení o odstranění stavby definováno jeho předmětem, pak po jeho přerušení a zahájení řízení o dodatečné povolení stavby, nemůže stavební úřad svévolně měnit předmět řízení o odstranění stavby. Stavební úřad i přesto, že řízení o odstranění stavby bylo přerušeno, oznámil sdělením ze dne 13. 4. 2022, č. j. HLUC/28912/2022/OV/Kř6 změnu předmětu řízení. Tento krok považuje žalobce za *procesně nepřijatelný*, když stavební úřad mění předmět přerušného řízení. Ve vztahu k tomuto odkazuje žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 58/2009-541 ze dne 31. 3. 2010, dle něž „Správní orgán může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újme na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit.“
25. V daném oznámení se však nejednalo o upřesnění předmětu řízení, ale jeho změnu, a nadto změnu předmětu řízení, které bylo v tu dobu přerušeno. Nepřijatelná změna předmětu řízení o odstranění stavby pak nemůže zakládat oprávnění stavebníka dodatečně měnit předmět žádosti o dodatečné stavební povolení, na základě, které pak stavební úřad vydá kladné rozhodnutí. V návaznosti na citované sdělení ze dne 13. 4. 2022 vydal Stavební úřad v Hlučíně dne 13. 5. 2022 usnesení, ve kterém určil stavebníkovi lhůtu 15 dnů k úpravě předmětu žádosti o dodatečné povolení stavby, čímž zjevně směřoval ke změně předmětu řízení o dodatečné povolení stavby.
26. Za takové situace tak nelze, než mít za to, že stavební úřad tímto postupem zatížil celé další řízení *neodstranitelnou procesní vadou*, když výše uvedeným postupem nikoliv upřesnil, ale podstatně změnil předmět řízení. Na tuto procesní vadu stavební úřad dále navázal v řízení o dodatečném povolení stavby, kdy toto dále vedl o předmětu, který byl odlišný od předmětu řízení o odstranění stavby. Rozhodnutí stavebního úřadu předcházející napadenému rozhodnutí co do předmětu rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu s předmětem řízení o odstranění stavby.
27. Podezření na podjatost úřední osoby podílející se na tomto řízení žalobce opřel o konkrétní důvody a tuto namítl v okamžiku, kdy zjistil skutečnosti nasvědčující tomu, že může být úřední osoba podjatá. Žalobce tato zjištění a konkrétní důvody definoval v odvolání, současně též popsal zcela nestandardní postup stavebního úřadu Hlučín při komunikaci se zástupcem stavebníků. Žádný z důvodů uvedených žalobcem v citovaném odvolání, se neváže na okamžik počátku řízení, ale vzniká až v jeho průběhu. Je tak s podivem, že odvolací orgán tuto námitku bagatelizuje a odkazuje žalobce na podání této námítky na počátku řízení, kdy takové tvrzení je v rozporu s ustanovením § 14 odst. 3 správního řádu, dle kterého může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví (tedy nikoliv pouze na počátku řízení).

28. Odvolací orgán se námitkou podjatosti nikterak nezabýval, o námitce nebylo dosud rozhodnuto, a ani rozhodnutí o odvolání žalobce uvedené důvody podjatosti nereflkuje a ani nijak nezkoumá jejich důvodnost. Žalobce má za to, že z jím konkrétně specifikovaných důvodů svědčících pro podjatost je přitom zřejmé, že tyto důvody vyplynuly z postupu stavebního úřadu Hlučín ukončeného rozhodnutím, kdy tento postup byl žalobcem vyhodnocen jako nestandardní. V odvolání popsána nestandardnost postupu stavebního úřadu Hlučín ve věci vycházela z průběhu řízení a z obsahu vydaného rozhodnutí. Námitka podjatosti byla podána bezprostředně po vydání rozhodnutí, a to v rámci odvolání. Námitka podjatosti tak byla dle názoru žalobce uplatněna bez zbytečného odkladu a jako taková měla být řádně vypořádána.

Shrnutí žalobce

29. Odvolací orgán ve svém rozhodnutí na 21 stranách exhibuje popis celého průběhu řízení, kdy odůvodnění jeho rozhodnutí je uvedeno na stranách 22 až 24, přičemž toto odůvodnění je velmi vágní, stručné a ve značném rozsahu se zcela opomenulo vypořádat s odvolacími námitkami žalobce.
30. Žalobce i nadále setrvává na názoru, že celé řízení je zatíženo podstatnými vadami v podobě nedostatečného zjištění skutečného stavu věci, tak jak jsou tyto vady popsány výše a které v průběhu celého řízení namítal ve svých podáních.
31. Žalobce dále setrvává na názoru, že celé řízení je rovněž zatíženo podstatnými procesními vadami, které jsou popsány výše a které v průběhu celého řízení průběžně namítal ve svých podáních.
32. Odvolací správní orgán zcela rezignoval na vypořádání se s odvolacími námitkami, kdy žalobce i nadále trvá na tom, že skutečně provedená stavba ani dodatečně povolený záměr není v souladu se skutečným provedením stavby. Dále je dle žalobce zjevné, že nikdy nedošlo k řádnému ověření tvrzení stavebníka o materiálovém složení a označenou mocnost terénních úprav a statických prvků, byť stavebnímu úřadu bezesporu nic nebránilo v tom, aby nařídil místní šetření s provedením sondáží na jím zvolených místech.
33. V rozhodnutí odvolací orgán akcentuje oprávněné zájmy stavebníka, aniž by současně přihlédl též k oprávněným zájmům ostatních osob a také k veřejnému zájmu, kdy nedošlo k řádnému zjištění místních poměrů, potřeb a zejména bez šetření ochrany oprávněných zájmů dotčených stavbou.
34. Obě napadená rozhodnutí jsou důsledkem přepjatého formalismu a naprosté ignorance hmotněprávního stavu, kdy správní orgán zcela svévolně i přes opakované námitky ze strany žalobce ignoruje hmotněprávní stav a z něj plynoucí práva a povinnosti jak stavebníka, tak samotného stavebního úřadu. Tuto skutečnost potvrzuje i to, že správní orgán zcela rezignoval na vyjasnění zcela konkrétních námitek žalobce a namísto toho preferoval tvrzení stavebníka podložená nevěrohodnými čestnými prohlášeními a černobílými fotografiemi v nízkém rozlišení, byť zákon zcela pregnantně v ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona předpokládá, že stavebník prokáže splnění v tomto ustanovení definovaných parametrů.
35. Následně žalobce zaslal soudu repliku – podání ze dne 2. 4. 2024, kterou reagoval na stanovisko žalovaného.

Stanovisko žalovaného

36. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, navrhoval její zamítnutí, což vyjádřil podáním ze dne 6. 3. 2024. Rekapituloval obsah žalobních námitek a následně se k nim vyjádřil v kontextu

Shodu s prvopisem potvrzuje

napadeného rozhodnutí a postupu žalovaného i stavebního úřadu, kdy je považoval za nedůvodné. V podrobnostech soud na tomto místě na toto podání žalovaného již pouze odkazuje, kdy je součástí spisu a rovněž žalobci bylo doručeno.

Zjištění ze správního spisu

37. *Oznámením č.j. HLUC/42326/2020/OV/Kř ze dne 31. 7. 2020 Městský úřad Hlučín – odbor výstavby* (dále jen „stavební úřad“) oznámil zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a to opěrné zdi a terénní úpravy X na pozemku parc. č. X v katastrálním území X, jehož vlastníkem je J. H. a L. H. Jde o terénní úpravy pozemku o celkové ploše 493 m² v jižní části pozemku o mocnosti 0,5 m až 1,5 m, opěrná zeď podél pozemku parc. č. XA k.ú. X o délce cca 7,45 m a výšce 1,0 až 1,3m, podél pozemku parc. č. XB k.ú. X o délce 35 m a výšce 1,3 až 1,5 m, podél pozemku parc. č. XC o délce 12,15 m a výšce 1,0 až 1,5 m. Účastníci byli vyzváni ke sdělení svých námitek ve lhůtě do 10 dnů, současně v téže lhůtě byly dotčené orgány vyzvány ke sdělení svých stanovisek. Toto řízení bylo následně *přerušeno usnesením stavebního úřadu č.j. HLUC/48096/2020/OV/Kř ze dne 28. 8. 2020* do pravomocného rozhodnutí o dodatečném poplení stavby vedeném na podkladě žádosti ze dne 26. 8. 2020.
38. *Žádostí ze dne 25. 8. 2020, která byla zaevidována pod č.j. 47445/2020/OV/Kř*, došlou stavebnímu úřadu dne 26. 8. 2020 požádali stavebníci J. H. a L. H. o dodatečné povolení stavby podle ustanovení § 129 odst., 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Žádali o dodatečné stavební povolení terénních úprav a opěrné stěny pod oplocením na pozemku parc. č. XD v k.ú. X, na kterém má stavebník postaven rodinný dům. Jde o existující stavbu, stavba je trvalá. Dodatečně povolované terénní úpravy jsou v rozsahu 493 m² v jižní části pozemku o mocnosti 0,5 m až 1,5 m, opěrná stěna nad 1 m výšky na jižní straně o délce 35 m, na východní straně 12,15 m, na západní straně o délce 7,45 m. Účelem existující stavby je individuální bydlení, dodatečně povolované terénní úpravy a opěrná stěna souvisí se stavbou RD. Investor vybudoval opěrnou stěnu a oplocení, terénní úpravy bez příslušného stavebního povolení, z důvodu neznalosti platné legislativy.

V žádosti je dále uvedeno, že terénní úpravy byly provedeny nad rámec stavebního povolení na ploše 493 m², v jižní části pozemku, původní terén byl navýšen o mocnosti 0,5 m až 1,5m, tak aby bylo dosaženo rovinnosti zahrady na úroveň 256,80 až 257 m.n.m. Opěrná stěna nad 1m výšky souvisí s terénními úpravami a je provedena z betonových tvarovek Faceblock šedé barvy. Z těchto tvarovek je vyzděna na jižní straně o délce 35 m, na východní straně 12,15 m, na západní straně o délce 7,45 m. Výška opěrné zdi je 1 až cca 1,5m. Na opěrné stěně je provedeno oplocení ze stejných tvarovek, které tvoří sloupky a vytváří tak pole, které jsou vyplněny dřevěnými deskami hnědé barvy, tyto jsou uchyceny do ocelového U-profilu, který je nakotven do betonových sloupků. Sloupky a podezdívky plotových polí jsou zakončeny betonovou prefabrikovanou plotovou čepkou. Pozemek a rodinný dům je napojen na dopravní a technickou infrastrukturu, dodatečně povolovaná stavba vzhledem ke svému charakteru nevyžaduje žádné napojení na dopravní a technickou infrastrukturu.

39. K výzvě stavebního úřadu byla následně žádost doplněna *podáním ze dne 30. 9. 2020*, k němuž byla doložena stanoviska: majitele vlastníka a provozovatele inženýrských sítí – vodovodu a kanalizace v obci Vřesina u Hlučína v lokalitě „U koupaliště“ Homola, a.s. ze dne 7. 9. 2020 (který souhlasil s dodatečným povolením stavby s výhradou případně vzniklých škod, došlo-li by k opravě kanalizace cca 70 cm od stěny opěrné zdi v hloubce 3,5-4m), stanovisko ČEZ Distribuce, a.s. ze dne 3. 9. 2020 (který k tomuto neměl námitky za

předpokladu respektování stávajícího distribučního zařízení a jeho ochranného pásma), koordinované závazné stanovisko KS 257/20 Městského úřadu Hlučín ze dne 29. 9. 2020 (kterým bylo sděleno, že Městský úřad Hlučín odbor životního prostředí souhlasí se záměrem, neboť se nedotýká žádné dřeviny ani prvku krajinného rázu, Městský úřad Hlučín odbor životního prostředí a komunálních služeb souhlasí se záměrem z hlediska nakládání s odpady, když dle stávající dokumentace je stavba provedena od roku 2011 a v rámci tohoto řízení nedochází ke vzniku odpadů, a dále pak pro tento záměr není zapotřebí vynětí půdy ze ZPF; v dalších oblastech – ochrana ovzduší, ochrana lesa, ochrana vod, státní památková péče – nejsou zájmy dotčeny; z hlediska územního plánování nebylo vydáno stanovisko, neboť se jedná o úpravy dle § 96b odst. 1 písm. f) stavebního zákona, potřebné k řádnému a bezpečnému užívání zastavěného pozemku rodinného domu; tyto záměry posuzuje místně příslušný stavební úřad).

40. Podáním ze dne 19. 10. 2020 žadatelé doplnili žádost o odůvodnění souladnosti stavby s platnou územně plánovací dokumentací dle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona.
41. *Oznámením č.j. HLUC/65886/2020/OV/Kř ze dne 7. 12. 2020 Městský úřad Hlučín – odbor výstavby* (dále jen „stavební úřad“) oznámil zahájení řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2, odst. 3 stavebního zákona. Následně bylo nařízeno ústní jednání spojené s ohledáním na místě dne 17. 6. 2021. Nařízení obsahovalo poučení účastníkům řízení o tom, že závazná stanoviska a námitky mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto.
42. *Podáním ze dne 11. 6. 2021* žalobce formuloval námitky k řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby. Námitky rozčlenil na námitky k projektové dokumentaci opěrné zdi a zděného plotu, kdy konstatoval, že tato neodráží skutečné provedení stavby opěrné zdi, formuloval konkrétní námitky; dále formuloval procesní námitky a námitky ke statickému posouzení, k terénním úpravám, námitky k přímému přivádění imisí na pozemek v jeho vlastnictví. K námitkám doložil fotodokumentaci.
43. *Z protokolu o místním šetření ze dne 17. 6. 2021* bylo zjištěno, že: byla provedena opěrná zeď včetně terénních úprav. Výkopem na místě samém byla prokázána existence příčných žebér a nopové fólie, asfaltové lepenky (vše v souladu s předloženou projektovou dokumentací). Dále byla ověřena skutečná výška z pozemku pana S. (žalobce) a stavebním úřadem bylo naměřeno 2,84 m, a to včetně sloupku oplocení a to od terénu po vrch oplocení (krycí deska). Tvrzení o hloubce základu nebylo možné prokázat, jelikož kopaná sonda na pozemku ve vlastnictví pana S. byla zahlcena vodou. Byla naměřena výška opěrné zdi u 5.sloupku – bylo naměřeno 970 mm. Stavba byla zaměřena dřevěným skládacím metrem a bylo shledáno, že je vše v souladu s projektovou dokumentací. Žalobce byl ohledání přítomen, předal krátkou cestou své námitky ze dne 11. 6. 2021 (shora), protokol podepsal.
44. *Podáním ze dne 21. 6. 2021 žalobce namítl nesprávnost protokolu*, konkrétně, že na místě byla prokázána přítomnost ŽB žebér. Toto prokázáno nebylo, žádná žebra nebyla viditelná v místě odkrytém panem H., nebyla pořízena ani fotodokumentace, která by to potvrzovala.
45. *Výzvou ze dne 9. 7. 2021 č.j. HLUC/40019/2021/OV/Kř* stavební úřad poučil účastníky o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, s tím, že po uplynutí 5 pracovních dnů stavební úřad ve věci rozhodne.
46. *Podáním ze dne 9. 7. 2021* žalobce k protokolu z místního šetření namítl, že stavební prvky zde zmíněné (příčné žebra, nopová fólie, asfaltová lepenka) neexistují a označený výkop nebyl proveden; stavební prvky nejsou zdokumentovány.

47. *Podáním ze dne 13. 7. 2021* žadatelé reagovali na námitky žalobce, odmítli je. Sdělili, že všechny skutečnosti dle protokolu byly prokázány, žalobce vychází při formulaci námitek pouze ze svých neodborných odhadů, které nijak nedokládá. Žalobce účelově uvádí nesprávné či zavádějící informace. Projektová dokumentace zachycuje skutečné provedení stavby včetně plotové části a rovněž je s ní počítáno ve statickém posudku. Snaží se zabránit dodatečnému povolení stavby.
48. *Rozhodnutím č.j. HLUC/47158/2021/OV/Kř ze dne 17. 8. 2021* stavební úřad rozhodl o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2, odst. 3, § 115 stavebního zákona a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb.: opěrná zeď a terénní úpravy X na pozemku parc. č. XD v k.ú. X. Stavba obsahuje: terénní úpravy na pozemku rodinného domu o celkové výměře 493 m², které spočívají v navýšení terénu o cca 0,5 m až 1,5 m do úrovně 256,8 – 257 m.n.m., opěrná stěna souvisí s provedenými terénními úpravami a je o délce 35 m na jižní straně pozemku, 7,45 m na západní straně pozemku a 12,5 m na východní straně pozemku, o výšce 1,0 – 1,5m, opěrná stěna byla provedena z betonových tvárnic a armováním a betonovou zálivkou uložených na železobetonových pásech s vyztužením příčnými železobetonovými žebry.
49. *Rozhodnutí bylo napadeno odvoláním žalobce – podáním ze dne 25. 8. 2021*, uvedl v nich rozsáhlé odůvodnění, proč považuje rozhodnutí stavebního úřadu za nesprávné, přiložil opakovaně jedno vyhotovení námitek ze dne 11. 6. 2021. Následně bylo rozhodnutí stavebního úřadu *rozhodnutím žalovaného č.j. MSK 129127/2021 ze dne 22. 2. 2022 zrušeno a věc vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání*. V něm mimo jiné konstatoval, že stavební úřad posoudil nesprávně stavbu zjištěnou na pozemku par. č. X jako opěrnou zeď a terénní úpravy, kdy správně ji měl posoudit jako oplocení, které přesahuje 2 m a které tudíž vyžadovalo vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu; proto bylo jednak nesprávně vymezen předmět řízení o odstranění stavby i předmět žádosti o dodatečné povolení stavby, kdy je nutné, aby byl předmět totožný. K žádosti je nutno doložit podklady jako k žádosti o územní rozhodnutí, námitky mohou být uplatněny v rozsahu dle ustanovení § 89 stavebního zákona, tj. jako v územním řízení. Terénní úpravy, které mají charakter násypu, pak bude nutno posoudit dle § 129 odst. 7 stavebního zákona, neboť ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 a odst. 4 stavebního zákona nejsou stavbou.
50. *Sdělením stavebního úřadu č.j. HLUC/36030/2022/OVŽP/Kř ze dne 13. 5. 2022* byl změněn předmět řízení z opěrná zeď a terénní úpravy X na „oplocení a terénní úpravy X, na pozemku parc. č. XD v katastrálním území X“. Současně byli žadatelé poučeni o možnosti úpravy žádosti o dodatečné povolení stavby tím, že upraví její předmět, a o možnosti doplnit a aktualizovat podklady podané žádosti. *Podáním ze dne 30. 5. 2022* zástupce žadatelů sdělil, že zasílá upravenou dokumentaci, kde došlo ke změně názvu a upřesnění rozsahu stavby dle požadavků DOSS.
51. *Oznámením č.j. HLUC/45617/2022/OVŽP/Kř ze dne 22. 6. 2022* stavební úřad oznámil pokračování v řízení o dodatečném povolení stavby dle žádosti ze dne 26. 8. 2020 o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby oplocení a terénní úpravy X na pozemku parc. č. XE v k.ú. X. Poučil účastníky o možnosti podat námitky a dotčené orgány o možnosti podat závazná stanoviska, do 15 dnů od doručení oznámení s poučením o tom, že k později uplatněnému nebude přihlíženo; rovněž poučil o možnosti studia spisu.
52. *Žalobce opětovně rozsáhlé námitky v podobě podání ze dne 30. 6. 2022, které došly stavebnímu úřadu dne 4. 7. 2022*. Akcentoval, že stavba oplocení jako celek svou nepřiměřenou velikostí, tj. provedením, délkou, konstrukčním řešením a materiálovým provedením, umístěná do hranice pozemku v mém vlastnictví č.p. XC k.ú. X jako rozhrada, je zdrojem přímého

privádění imisí stínu, vody, hluku a horka na pozemek v mém vlastnictví, výrazně ovlivňuje mou pohodu bydlení narušením vzhledu prostředí zejména svou nepřiměřenou výškou. Tato nepřiměřená výška oplocení je vyvolána nepovoleně provedenou výší násypu nesoudržné zeminy s příměsí stavební suti, kde stavba oplocení má zajistit stabilitu pozemku. Odkazoval na záměr, který byl ve vztahu k oplocení schválen rozhodnutím č.j. 32747/2011/OV/K ze dne 2. 9. 2011, tj. povolený parametr 1,8 m, povolené konstrukční řešení: plné oplocení v celé délce, povolení materiálové provedení: betonové dilatované. Namítal rovněž, že u 457 m³ není zjištěn původ a složení materiálu použitého k terénním úpravám, kdy stavební úřad v tomto směru nekonal ničeho. Odpadový materiál, na který je odkazováno jako na použitý pro zasypání v roce 2011, byl dle doložených fotografií ještě v roce 2017 na jiné parcele (č. XF) a nemohl tak být použit, údaje uvedené ve zprávě, že terénní úpravy byly provedeny v roce 2011, jsou nesprávné, zjevně nepravdivé.

53. Oznámením č.j. 47445/2020/OV/KŘ ze dne 22. 6. 2022 stavební úřad oznámil pokračování v řízení o dodatečném povolení stavby, oznámil, že dotčené orgány mohou uplatnit svá stanoviska a účastníci řízení své námitky do 15 dnů od doručení tohoto oznámení s tím, že k později uplatněnému nebude přihlédnuto. V průběhu následujících 5 pracovních dnů od konce této lhůty se pak mohou vyjádřit dle § 36 odst. 3 s.ř. k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí.
54. *Podáním ze dne 14. 7. 2022* navrhl doplnit důkazy k tomu, že stavba oplocení byla založena v hloubce 1m, základy byly zhotoveny ze železobetonu, že byla provedena vertikální výztuž, že byla provedena železobetonová žebra, že byla provedena hydroizolace a separační geotextilie, současně navrhl doplnění důkazů k zjištění původu a skutečného složení provedeného návozu materiálu stavebníkem deklarovaného jako terénní úpravy.
55. *Výzvou ze dne 4. 8. 2022* stavební úřad vyzval žadatele k doložení podkladů ke stavbě, a to ve smyslu prokázání skutečného provedení stavby, do 5 pracovních dnů.
56. Následně byla do spisu doložena *čestná prohlášení osob ze dne 27. 7. 2022*: Ing. I. B. a Ing. H. B. (že poskytli 60 m³ nekontaminované zeminy z výkopu v souvislosti s výstavbou jejich RD par. č. XG v roce 2011), Ing. H. (že poskytla 70 m³ nekontaminované zeminy z výkopu v souvislosti s výstavbou jejího RD par. č. XH v roce 2011), R. M. a P. M. (že poskytli 100 m³ nekontaminované zeminy z výkopu v souvislosti s výstavbou jejich RD par. č. XCH v roce 2011). Rovněž bylo doloženo *čestné prohlášení žadatelů ze dne 27. 7. 2022*, že dle kterého je stavba je provedena v souladu s předloženou projektovou dokumentací a že byla použita jen čistá zemina vytěžená v dané lokalitě.
57. *Přípisem ze dne 10. 8. 2022* se stavebníci vyjádřili k námitkám žalobce, odmítli je, doložili fotodokumentaci stavby – fotografie, na níž jsou zachyceny základy a pruty.
58. Součástí spisu je *Navazující závazné stanovisko Městského úřadu Hlučín, odbor výstavby a životního prostředí ze dne 17. 8. 2022, č.j. HLUC/57887/2022/OVŽP/Je.*, v němž je v návaznosti na údaje uvedené v listině: B.: Souhrnná technická zpráva k záměru uveden závěr, že šlo o zeminu, která pocházela z výkopových prací na okolních pozemcích vzdálených od dotčeného pozemku max. 400m, celou lokalitu považoval městský úřad za místo, na kterém byl materiál vytěžen, původně se jednalo o jeden pozemek, který byl později rozparcelován na jednotlivé stavební pozemky. Nedošlo k nakládání s odpady, takže se nemohlo jednat o „černou skládku“. Žádná zjištění, námitky ani přiložené fotografie nenasvědčují, že by bylo nakládáno s odpady.
59. Sdělením ze dne 25. 8. 2022 stavební úřad informoval o možnosti seznámit se s podklady.

Rozhodnutí stavebního úřadu v prvním stupni

60. *Rozhodnutím ze dne 24. 10. 2022 č.j. 47445/2020/OV/KŘ* stavební úřad rozhodl o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2, odst. 3, § 111 až 114 stavebního zákona a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb.: oplocení a terénní úpravy X na pozemku parc. č. XD v k.ú. X. Stavba obsahuje: terénní úpravy na pozemku rodinného domu o celkové výměře 493 m², které spočívají v navýšení terénu o cca 0,5 m až 1,5 m do úrovně 256,8 – 257 m.n.m., oplocení souvisí s provedenými terénními úpravami a je o délce 35 m na jižní straně pozemku, 21,45 m na západní straně pozemku a 23,9 m na východní straně pozemku, oplocení bylo provedeno železobetonovými základovými pásy a na nich uloženými betonovými tvárnicemi spojenými armováním a betonovou zálivkou s vyztužením příčnými žebry; sloupky pak z bet. tvárnic s deskovou výplní.
61. Rozhodnutí obsahuje jednak shrnutí dosavadního průběhu řízení, dále byla posouzena kritéria stanovená v § 90 stavebního zákona (str. 3 – 4), v § 111 stavebního zákona se shrnutím, že byly posouzeny účinky budoucího užívání stavby se závěrem, že realizace stavby na pozemku stavby pro bydlení nebude mít negativní vliv na užívání sousední nemovitosti nad míru přiměřenou poměrům v dané lokalitě, kde jsou terénní úpravy včetně výstavby oplocení součástí úprav okolí rodinných domů. Dále je konstatováno, že uskutečněním stavby a jejím následným užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a dalšími předpisy. Zároveň vyla chráněna práva a právem chráněné zájmy účastníků řízení, kteří měli možnost plně využít práva účastníků správního řízení. Stavební úřad se dále zabýval námitkami žalobce dle jeho podání ze dne 11. 6. 2021, které se týkaly (ne)souladnosti předložené projektové dokumentace s reálně provedenou stavbou na straně 5 až 8 svého rozhodnutí, na straně 9 až 10 se pak zabýval námitkami stran statického posouzení, k námitkám k terénním úpravám se pak vyjádřil na straně 10 až 11, a k imisím na straně 11-13 rozhodnutí; všechny námitky vyhodnotil jako nedůvodné. K námitkám žalobce, které formuloval v podání ze dne 4. 7. 2022, se stavební úřad vyjádřil po jejich plné citaci na straně 15 až 19, tak, že se jedná o obdobné námitky jako v podání ze dne 11. 6. 2021, kdy je vyhodnotil rovněž jako nedůvodné. Šlo-li o navazující námitky procesní povahy z obou podání žalobce, pak k těmto stavební úřad nepřihlížel (strana 8-9 rozhodnutí), str. 19 rozhodnutí. Na straně 19 a 21 se pak vyjádřil k návrhu žalobce na doplnění dokazování (podání ze dne 14. 7. 2022), odcitoval vyjádření žadatelů ze dne 14. 7. 2021.
62. Rozhodnutí napadl žalobce *odvoláním v podobě podání ze dne 31. 10. 2022*, v něm formuloval námitku podjatosti úředních osob; dále pak namítal, že vydané rozhodnutí zasahuje do jeho vlastnického práva dle § 1038 občanského zákoníku, kdy stavba oplocení svou nepřiměřenou výškou a materiálovým provedením je zdrojem přivádění imisí stínu, vody, hluku, horka na pozemek ve vlastnictví žalobce, jak vyplývá z fotodokumentace doložené k námitkám ze dne 11. 6. 2021; výška oplocení je nepřiměřená místním poměrům a vymyká se výši staveb oplocení sousedních pozemků, které značně převyšuje (běžná výše činí 1,5 až 1,8 m). Výše stavby oplocení, která je nepřiměřeně vysoká místním poměrům, má v míře nepřiměřené místním poměrům negativní vliv na okolí, zejména v přivádění uvedených imisí na pozemek ve vlastnictví žalobce a negativní vliv na pohodu bydlení. Stavební úřad neosvědčil veřejný zájem na tom, abych tyto negativní vlivy způsobené stavbou nepřiměřeně vysokou místním poměrům strpěl a tyto negativní vlivy tak zasahovaly do mého vlastnického práva a toto právo trvale rušily. Stavební úřad učinil závěr o vlivu imisí přiměřené poměrům mimo obsah námitky žalobce, avšak aniž svůj závěr podložil např. znaleckým posudkem. Toto rovněž negativně zasahuje do pohody bydlení jako objektivizovatelného stavu. Dále opětovně

Shodu s prvopisem potvrzuje

odkazoval na absenci předepsaných zakreslených stavebních prvků s odkazem na podání ze dne 11. 6. 2021, což činí stavbu nebezpečnou a nezákonně omezuje jeho právo užívat pozemek v jeho vlastnictví. Do téhož je pak zasahováno i materiálem neznámého původu a složení, které stavebník použil k zásypu deklarovanému jako terénní úprava, kdy žalobce poukazuje na možnost průsaků nebezpečných látek přímým přiváděním imisí vody stěnou oplocení v celé její ploše. Žalobce dále zpochybňoval pravdivost údajů uvedených v čestných prohlášeních, které byly doloženy do spisu, hodnotil černobílé fotografie doložené stavebníky. Nesouhlasil rovněž a argumentoval proti údajům, uvedeným v souhrnné technické zprávě z května 2022 k množství, původu skutečnému složení materiálu použitého stavebníkem pro zasypávání, kdy toto nebylo prokázáno, s odkazem na údaje uvedené v námitkách ze dne 30. 6. 2022; nesouhlasil s údaji uvedenými v závazném stanovisku, neboť toto bylo vydáno, aniž by správní orgán znal odpad a množství odpadu mohl posoudit. Shrnuje, že se stavební úřad nevypořádal s námitkami žalobce ve svém rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 68 s.ř. V části B žalobce formuloval námitky proti procesnímu postupu. Akcentoval, že po 8. 7. 2022 byly do spisu zajištěny listiny – souhlasné závazné stanovisko, 4 čestná prohlášení (stavebníka a dalších osob) a dvě černobílé fotografie, k nimž již správní orgán neměl přihlídnout, s ohledem na jeho oznámení ze dne 22. 6. 2022, že po zde určené lhůtě - do 8. 7. 2022, již nebude přihlíženo ke stanoviskům a námitkám později formulovaným. Nicméně žádná z těchto listin nemá potřebnou vypovídací hodnotu odstraňující důvodnou pochybnost o existenci všech zakreslených stavebních prvků. Akcentoval povinnost stavebníků prokázat skutečnosti uvedené v § 129 odst. 3 stavebního zákona; nikoliv je osvědčovat. K odvolání doložil dvě fotografie s komentářem a zakreslením.

63. *Dne 20. 9. 2023 bylo vydáno Krajským úřadem pro Moravskoslezský kraj, odborem životního prostředí a zemědělství Závazné stanovisko nadřízeného správního orgánu.* Dovodil, že použitá zemina pochází z původního velkého pozemku parc. č. XI v k.ú. X, její použití je možné. O druhotné kontaminaci nic nesvědčí, kterážto navíc by se musela projevit rovněž na pozemku žadatelů.
64. *Dne 11. 10. 2023 se žalobce vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí.* Rozporoval postup stavebního úřadu, kdy od zrušení prvního rozhodnutí neučinil prakticky nic, čím by objektivizoval důvodnost či nedůvodnost námitek účastníka a tvrzení stavebníka. Účastníkovi (tj. žalobce – pozn. Soudu) zákon neukládá své námitky nad rámec svých možností nijak dokládat, ale naopak ukládá stavebníkům veškeré relevantní skutečnosti doložit a stavebnímu úřadu ukládá tyto kriticky posoudit. Povinností stavebního úřadu bylo bezesporu ověřit tvrzení stavebníka o stavebnětechnickém provedení, materiálové skladně atp. přinejmenším nařízením výkopových sond na pozemku stavebníka. V tomto kontextu závěry stavebního úřadu i závazná stanoviska postrádají objektivně doložený skutkový základ v podobě objektivizace tvrzení stavebníků o skladně návozu užitého pro terénní úpravy, přičemž účelově vystavená čestná prohlášení, bez ověření pomocí sond na pozemku, nelze považovat za dostatečnou objektivizaci stavu. Namítal rovněž nesprávnost a neúplnost shora citovaného potvrzujícího Závazného stanoviska.
65. *Dne 10. 11. 2023 bylo žalovaným vydáno napadené rozhodnutí č.j. MSK 2370/2023, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí stavebního úřadu v prvním stupni potvrzeno.*
66. Součástí spisu jsou dále: projektová dokumentace „Terénní úpravy včetně opěrné zdi“ zpracovaná Ing. P. H. v 8/2020, a projektová dokumentace pro dodatečné povolení Oplocení a terénní úpravy zpracovaná Ing. P. H. v 5/2022. Ta se skládá z Dokumentace pro dodatečné stavební povolení: A. průvodní zpráva, B. Souhrnná technická zpráva, Situačního Shodu s prvopisem potvrzuje

výkresu širších vztahů, D. technické zprávy, Katastrální a Koordinační situace stavby, výkresu Schéma oplocení a opěrné zdi, a Statického posouzení opěrné zdi zpracovaného Ing. Š. D. z 5/2022.

Posouzení soudem

67. Soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, tedy ke dni 10. 11. 2023 (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy oba účastníci byli vyzváni, aby sdělili ve stanovené lhůtě, zda s tímto postupem souhlasí; žalobce s tímto postupem vyjádřil souhlas, žalovaný se k tomuto nevyjádřil, proto má soud zato, že s tímto postupem soudu i on souhlasil.
68. Soud se zabýval nejprve žalobním bodem týkajícím se tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Pokud by soud jeho nepřezkoumatelnost shledal, vedlo by to k jeho kasaci. Bylo-li by navíc napadené rozhodnutí vskutku nepřezkoumatelné, nebylo by je ani možno podrobit přezkumu optikou žalobních námitek. Jak vyplývá z četné judikatury Nejvyššího správního soudu, nepřezkoumatelnost je závažnou vadou správního rozhodnutí, která, jak už vyplývá z jejího označení, brání tomu, aby takové rozhodnutí mohlo být po věcné stránce přezkoumáno soudem. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003–75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006–36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak vzniká zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat.
69. Žalobní námitka je důvodná.
70. Soud hodnotil napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu vydaného v prvním stupni, a to z toho pohledu, zda jejich odůvodnění vyhoví požadavkům vyplývajícím z § 68 odst. 3 s.ř., který stanoví náležitosti odůvodnění rozhodnutí, kdy toto bylo stěžejní pro posouzení žalobní námitky z pohledu (ne)přezkoumatelnosti rozhodnutí a v návaznosti na to i ostatních žalobních námitek. Žalobní námitky totiž po obsahové stránce navázaly na skutečnosti, které žalobce namítal v průběhu správního řízení, kdy je formuloval ve svých podáních adresovaných stavebnímu úřadům, jak vyplývá ze zjištění učiněných ze správního spisu (viz. shora), naposledy je žalobce shrnul v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu v prvním stupni (podání ze dne 31. 10. 2022). Podle zásady jednotnosti správního řízení totiž představuje řízení před správním orgánem prvního stupně a odvolacím správním orgánem jeden celek. Z toho jednak plyne, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tak nutné posuzovat v kontextu rozhodnutí odvolacího správního orgánu, který mohl celou řadu vad zhojit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012–47, nebo ze dne 17. 9. 2015 č.j. 4 Azs 151/2015–35);

současně však platí, že pro soudní přezkum je podstatné, jak se s obdobnými odvolacími námitkami vypořádal žalovaný, kdy soudní řízení není pokračováním správního řízení ani další přezkumnou instancí a soud není oprávněn jakkoli rozhodnutí správních orgánů doplňovat.

71. Žalobce obecně namítal (ve své sumarizaci v bodě IV žaloby), že žalovaný jako odvolací orgán na 21 stranách exhibuje popis celého průběhu řízení, odůvodnění jeho rozhodnutí je obsaženo na straně 22 až 24, přičemž je velmi vágní, stručné, ve značném rozsahu se zcela opomenul vypořádat s odvolacími námitkami žalobce.
72. Konkrétně žalobce nesouhlasil se závěrem stavebního úřadu, že stavba je souladná s požadavky na výstavbu, kdy byla provedena dle předložené projektové dokumentace a nad míru obvyklou nezasahuje do práv vlastníků sousedních pozemků. Nejprve poukazoval na skutečnost, že v průběhu celého řízení namítá rozpornost skutečného provedení stavby s předloženou projektovou dokumentací, své námitky podložil konkrétními empiricky provedenými měřeními a fotodokumentací, kdy naopak stavební úřad nekriticky převzal tvrzení stavebníků o souladnosti projektové dokumentace doložené jejich čestným prohlášením a neprůkaznými černobílými fotografiemi v nízkém rozlišení, které mají prokazovat stav v roce 2011; to vše v kontextu jednoho místního šetření, z něhož stavební úřad uzavírá, že skutečné provedení stavby dle projektové dokumentace řádně prověřil. Zpochybňoval závěr stavebního úřadu, že stavebník svá tvrzení dostatečně prokázal a žalovaný své námitky ničím nedoložil. Na to navázal, že v řízení nebyly předloženy a ani tak nemohly být hodnoceny důkazy stavebních prvků uvedených ve stavební dokumentaci, které v žalobě vyjmenoval, což činí stavbu nebezpečnou a nesouladnou s dokumentací. Akcentoval, že bylo povinností stavebního úřadu verifikovat tvrzení stavebníků jak v ohledu souladnosti stavby s projektovou dokumentací, tak v ohledu skladby zásypového materiálu užitého pro terénní úpravy, v tomto směru v žalobě zpochybňoval pod bodem 16 žaloby i vydaná závazná stanoviska, která vychází pouze z tvrzení účastníka doložených pouze čestnými prohlášeními.
73. Stavební úřad se s otázkou souladnosti projektové dokumentace vypořádal na straně 5 až 8 rozhodnutí vydaného v prvním stupni, kdy vypořádal námitky formulované poprvé žalobcem dne 11. 6. 2021. S tímto posouzením pak souviselo i posouzení námitky „ostatní“ týkající se nestability oplocení v důsledku absence stavebních prvků oplocení (nedostatečné založení, absence železobetonových opěrných žeber, absence svislé výztuže, provedení horního zásypu vrstvy nesoudržnou zeminou), což signalizují praskliny v celé ploše opěrné zdi, na straně 14 rozhodnutí. Akcentoval, že stavebnímu úřadu byla předložena projektová dokumentace stavby zpracovaná k tomu oprávněnou osobou dle § 158 stavebního zákona, za kterou tato osoba odpovídá, na to navázal hodnocení jednotlivých námitk pod body a) až g) s tím, že námitky považoval za nedůvodné. Na straně 14 konstatoval, že k tvrzení o nestabilitě oplocení žalobce nedoložil ničeho a tím i k tvrzení o nemožnosti užívat celý pozemek bez omezení, námitka byla rovněž vyhodnocena jako nedůvodná. Ve vztahu k podání žalobce ze dne 4. 7. 2022 pak konstatoval, že šlo o námitky obdobné a jsou tedy rovněž nedůvodné. S otázkou složení materiálu použitého k terénním úpravám se pak stavební úřad vypořádal na straně 4 v bodě c) svého rozhodnutí odkazem na závazné stanovisko dotčeného orgánu, dle kterého zemina pocházela z výkopových prací na sousedních pozemcích, kdy tuto lokalitu lze považovat za místo, na kterém byl tento materiál vytěžen, vzhledem k této skutečnosti nedocházelo k nakládání s odpady.
74. Žalobce v odvolání ze dne 31. 10. 2022 opětovně namítal absenci předepsaných zakreslených prvků. Akcentoval, že po 8. 7. 2022 byly do spisu zajištěny listiny (souhlasné závazné Shodu s prvopisem potvrzuje

stanovisko, 4 čestná prohlášení (stavebníka a dalších osob) a dvě černobílé fotografie, k nimž již neměl stavební úřad přihlížet, přesto tak učinil. Namítal, že žádná z těchto listin nemá potřebnou vypovídací hodnotu odstraňující důvodnou pochybnost o existenci všech zakreslených stavebních prvků, zpochybňoval pravdivost údajů uvedených v čestných prohlášeních, které byly doloženy do spisu, hodnotil černobílé fotografie doložené stavebníky. Akcentoval povinnost stavebníků prokázat skutečnosti uvedené v § 129 odst. 3 stavebního zákona; nikoliv je osvědčovat. K odvolání doložil dvě fotografie s komentářem a zakreslením. Rovněž se v části III. vyjádření k podkladům ze dne 11. 10. 2023 vyjádřil k nekonzistentnosti předložené dokumentace; v části I téhož vyjádření pak akcentoval povinnost stavebního úřadu ověřit tvrzení stavebníka o stavebnětechnickém provedení, materiálové skladbě, atp. minimálně provedením výkopových sond na pozemku stavebníka. Uvedl, že závěry stavebního úřadu i obou stanovisek dotčených orgánů postrádají objektivně doložený skutkový základ, neboť pouhá čestná prohlášení stavebníků o skladbě návozu užitého pro terénní úpravy, bez ověření pomocí sond na pozemku, nelze považovat za dostatečnou objektivizaci stavu.

75. Tyto odvolací námitky nebyly v žalobou napadeném rozhodnutí v konkrétní rovině vyhodnoceny. Žalovaný se s posouzením námitek stavebním úřadem na straně 21 až 22 svého rozhodnutí ztotožnil, na takto formulované odvolací námitky žalobce žalovaný neodpověděl, nevypořádal se ani (kromě citace) se skutečnostmi namítanými ve vyjádření k podkladům ze dne 11. 10. 2023.
76. Pro úplnost soud poukazuje na závěry vyplývající z odborné literatury a ze shrnutí právních závěrů judikatury, která na tuto problematiku odstraňování nepovolených staveb, resp. jejich dodatečného povolování staveb dopadá: „V celém řízení o dodatečném povolení stavby a zejména pak při vydávání rozhodnutí by měl stavební úřad uplatňovat pravidlo, že nelze připustit výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, resp. její změny, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení (NSS 1 As 46/2006-75 a NSS 5 As 58/2013-215), jelikož by to mohlo být chápáno jako precedens a být návodem pro ostatní, jak obejít zákon (III. ÚS 403/98). Jinými slovy, aby stavebník získal dodatečné stavební povolení, musí naplnit (přínejmenším) stejné požadavky, jako v případě, že by se stavba povolovala v řádném řízení - proto také komentované ustanovení odkazuje na procesní úpravu stavebního řízení a vyžaduje předložení totožných dokladů jako k žádosti o příslušné rozhodnutí. Rozhodující je přitom stav právní úpravy v době vydání rozhodnutí o dodatečné povolení, nikoliv v době, kdy byla nepovolená stavba zbudována (NSS 9 As 167/2012-70). I když to zákon výslovně neříká, z naznačených obecných premis dále vyplývá, že pokud by stavba v řádném procesu vyžadovala jak umístění do území, tak povolení podle stavebního řádu, musí žadatel o dodatečné povolení splnit podmínky pro vydání územního rozhodnutí i stavebního povolení.

Obecně lze říci, že proces dodatečného povolování je zvláštní tím, že předmět rozhodnutí již fyzicky existuje. Namísto pouhých odhadů předpokládaných účinků stavby na okolí (např. rozptylových či akustických studií) tedy stavební úřad může (a musí) vycházet za účelem zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, z reálných měření. **Proto se nelze ve sporných případech spokojit jen s tím, co je zaznačeno v dokumentaci skutečného provedení stavby, ale je nutno za účelem posouzení, zda není dotčen veřejný zájem nebo zda jsou důvodné námitky sousedů, realizovat sondy, znalecká posouzení apod.** (NSS 6 As 207/2014-36). Stejně tak není pro účely posouzení souladu stavby se stavebním zákonem, s územním plánem a s obecnými požadavky na výstavbu rozhodující její formální označení nebo deklarovaný účel, nýbrž skutečné provedení a faktické užívání zjištělné

ohledáním na místě (NSS 5 As 161/2012-36, obdobně stanovisko ombudsmana 6211/2013/VOP). **Pro dodatečné povolení stavby přitom musejí být splněny obě podmínky uvedené v komentovaném ustanovení, tj. jak podmínka, že stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, tak podmínka, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem** (NSS 7 As 58/2013-35). **Důkazní břemeno zde leží jednoznačně na žadateli** (NSS 1 As 70/2011-74 a NSS 5 As 161/2012-36).“ (srov. Černín, K. a kol: Stavební zákon: Praktický komentář, Wolter Kluwer, dle právního stavu k 1. 1. 2021).

77. Na uvedené soud navazuje poukazem judikatury týkající se obecně posuzování námitek účastníků řízení, např. dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, čj. 6 As 171/2019-37: „Správný postup by měl být takový, že stavební úřad nejprve občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, posoudí z hlediska veřejného práva, tj. „na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem“ (§ 89 odst. 6 věta první a § 114 odst. 3 věta první stavebního zákona). Pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek, aby mohl rozhodnout ve věci samé (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona).... Úkolem stavebního úřadu tudíž je, jakkoliv se jedná o orgán státní správy a nikoliv obecný soud, aby na základě námítky uplatněné v řízení o umístění či povolení stavby posoudil, zda stavebník nehodlá přivádět imise přímo na pozemek jiného vlastníka (tzv. přímé imise), což § 1013 odst. 1 občanského zákoníku výslovně zapovídá. Zejména pak musí zvážit, zda nehrozí, že imise budou na pozemek jiného vlastníka vnikat samovolně (tzv. nepřímé imise) v míře nepřiměřené místním poměrům, přičemž budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Stavbu, která by měla takto intenzivní negativní účinky na okolí, by stavební úřad do území neměl vpustit nebo by měl ke snížení těchto dopadů stanovit omezující podmínky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. února 2006, čj. 2 As 44/2005-116, č. 850/2006 Sb. NSS).“.
78. Z judikatury NSS dále plynou zásady týkající se důkazního břemene a jeho přesouvání, např. závěry vyjádřené v rozsudku NSS č.j. 6 As 207/2014 – 36 ze dne 11. 11. 2014: „Ustanovení § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. prosince 2011, odkazovalo u řízení o dodatečném použití stavby mimo jiné i na použití § 114 cit. zákona, který ve svém odstavci 3 uváděl: *„Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.“* Toto ustanovení tak zakládalo povinnost stavebního úřadu zabývat se i námitkou občanskoprávní povahy, a pokud nedošlo ohledně takové námítky k dohodě, učinit si o ní úsudek (podstata citované právní úpravy zůstává stejná i v současnosti). Úsudek si přitom stavební úřad jakožto orgán veřejné moci nemůže činit volně, nýbrž jen na základě skutkových zjištění a v souladu se zákonnou úpravou, v tomto případě s občanským zákoníkem. Pokud jde o skutková zjištění, stavební úřad má podle § 3 správního řádu povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nelze však přehlížet, že řešení „čistých“ občanskoprávních námitek ve stavebním řízení se svou podstatou blíží soudnímu rozhodování v občanskoprávním sporu. Proto není namístě klást na bedra správního orgánu povinnost zjišťovat skutkový stav jen na základě pouhých tvrzení dotčeného účastníka řízení v takovém rozsahu, jaký si vyžaduje posouzení souladu stavby s veřejnoprávními požadavky. Za rozumný lze označit *požadavek, aby účastník vznášející občanskoprávní námitku důkazně podložil svá tvrzení alespoň do té míry, aby na straně stavebního úřadu vyvolal*

důvodné pochybnosti o tom, zda stavba způsobuje (příp. bude způsobovat) obtěžování nad míru přiměřenou poměrům či nikoliv (přiměřeně lze odkázat na důkazní standard ve sporných řízeních podle § 141 odst. 4 správního řádu). Podaří-li se vlastníkově sousední nemovitosti objektivně vyvolat popsané pochybnosti na straně stavebního úřadu, přesouvá se důkazní břemeno, *tedy povinnost prokázat, že k obtěžování nad míru přiměřenou poměrům nedochází (příp. nebude odcházet) na stavebníka, který usiluje o zpětnou legalizaci své stavby*. V takové situaci je obdobně použitelná výše citovaná judikatura, podle níž má stavebník nepovolené stavby povinnost prokázat, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, požaduje-li její dodatečné povolení.“.

79. Soud na tomto místě shrnuje v souladu s citovanou judikaturou, že je na stavebnících jako žadatelích, aby *prokázali* podmínku, že stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, tak i podmínku, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem. Žalobce, který je vlastníkem sousedního pozemku a vznáší v řízení námitku občanskoprávní povahy, musí své námitky důkazně podložit alespoň do té míry, že tím *vyvolá důvodné a objektivní pochybnosti* o relevantních skutečnostech. Vzbudí-li je, pak se opět přesouvá důkazní břemeno na stavebníky. V tomto kontextu je pak dle názoru soudu nutno hodnotit i dosavadní procesní aktivitu stavebníků a žalobce z hlediska jimi předkládaných důkazů. (Srov. např. námitka žalobce týkající se hloubky založení oplocení a hodnocení stavebního úřadu na straně 7 odstavec označený ad. a), že „namítající (tj. žalobce – pozn. soudu) nepředložil v řízení žádné konkrétní důkazy nebo podklady, které by dokazovaly jeho tvrzení o hloubce založení oplocení a jeho technických parametrech.“, ačkoli doložil fotografii sondy a tato sonda byla reálně stavebním úřadem odmítnuta, kdy jím nebyla prověřena, případně rovněž hodnocení na straně 14, kdy stavební úřad konstatoval, že k tvrzení o nestabilitě oplocení žalobce, která byla navázána na absenci stavebních prvků nedoložil ničeho, což nemá oporu ve spise – viz. přílohy k podání žalobce ze dne 11. 6. 2021).
80. Dále pak žalobce v žalobě namítal, že nesouhlasí se závěrem, že stavba nad míru obvyklou nezasahuje do práv vlastníků sousedních pozemků. Na to navázal, že dodatečně povolená stavba oplocení je nepřiměřeně vysoká místním poměrům, zasahuje do žalobcova práva trvalým rušením imisemi stínu a vody. Správní orgán nijak nedbal snížení pohody bydlení žalobce a jeho rodiny v důsledku nepřiměřeně vysoké stavby, kterou v žádném případě nelze považovat za obvyklou místním poměrům.
81. Z rozhodnutí stavebního úřadu plyne, že se na straně 3 až 5 zabýval posouzením stavby dle jednotlivých kritérií stanovených v § 90 a § 111 zákona č. 183/2006 Sb., s tím, že konstatoval, že zde uvedená kritéria jsou splněna. Při posouzení účinků budoucího užívání stavby uzavřel, že realizace stavby na pozemku pro bydlení dle názoru stavebního úřadu *nebude mít negativní vliv na užívání sousední nemovitosti nad míru přiměřenou poměrům v dané lokalitě, kde jsou terénní úpravy vč. výstavby oplocení součástí úprav okolí rodinných domů*, uzavřel, že stavba není v rozporu s ustanovením § 129 odst. 3 stavebního zákona, proto ji lze dodatečně povolit. Kritéria stanovená v tomto ustanovení nebyla konstatována, jejich naplnění nebylo hodnoceno. Na to následovalo hodnocení věcných námitok žalobce občanskoprávní povahy na straně 11 - 13, kdy namítal přímou imisi stínu v nevhodné denní době, změnu vodních poměrů, imisi hvízdavého zvuku, horka, absenci opatření k odvodu těchto imisí, tyto námitky byly posouzeny na straně 13 jako nedůvodné, kdy ve vztahu k námitce imise stínu stavební úřad situaci posoudil dle vyhlášky č. 268/2009 Sb., se závěrem, že oplocení s hlediska zastínění pozemku vyhoví a žalobce nepředložil žádný důkaz pro svá tvrzení, které by prokazovaly opak. Uzavřel s odkazem na judikaturu NSS, že každá realizace stavby nese s sebou zhoršení předmětných faktorů ovlivňujících „pohodu bydlení“ a každá stavba

Shodu s prvopisem potvrzuje

má za následek tvorbu imisí a jejich pronikání na stavbu souseda; realizací předmětné stavby sice vznikají imise, ale ne přímé a ne v míře, která by byla nepřiměřená místním poměrům a která by podstatně omezovala současné využívání pozemku jako zatravněné plochy s částečnou výsadbou keřů. Dále na straně 14 posoudil námitku, že stavba opěrné zdi a na ní umístěná stavba zděného plotu výškovým rozměrem omezuje výhled z okna domu (doložil snímky), čímž je narušena pohoda bydlení jako objektivizovatelného stavu tak, že „stavba RD namítajícího od stavby je cca 23,3m, přičemž stavba oplocení nezasahuje celou délkou hranice pozemku parc. č. XC k.ú. X ve vlastnictví žalobce a další sousední pozemek parc. č. XB hraničící s XC je nezastavěn. Proto nedojde k úplné ztrátě výhledu ani ke kombinaci s dalšími vlivy (ve smyslu rozsudku NSS sp. zn. 5 Ad 166/2018 ze dne 25. 4. 2019). Dojde k omezení výhledu z okna RD namítajícího, ale v rozsahu, který je přiměřený poměrům v dané lokalitě.

82. Žalobce ve svém odvolání namítal, že stavba oplocení je svou nepřiměřenou výškou i materiálovým provedením zdrojem přivádění imise stínu, vody, hluku a horka na pozemek v jeho vlastnictví. Výše oplocení je nepřiměřená místním poměrům a vymyká se výši staveb oplocení sousedních pozemků, které značně převyšuje; uzavřel, že výše stavby oplocení je nepřiměřená místním poměrům a má v míře nepřiměřené místním poměrům vliv na své okolí, a to zejména v přivádění uvedených imisí na pozemek ve vlastnictví žalobce a negativní vliv na pohodu bydlení.
83. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shora citované závěry správního orgánu na straně 21 obecně shrnul (na závěr rekapitulace průběhu dosavadního řízení) s tím, že je možno se s tímto ztotožnit. S odvolací námitkou žalobce se v tomto směru nijak nevypořádal, kdy v této rovině nebyla námitka nijak posouzena.
84. Podstatnou částí rozhodování stavebního úřadu v této věci bylo posoudit občanskoprávní námitky žalobce v souladu s ustanovením § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, tj. v tom směru, tj. zda stavebník přivádí imise přímo na pozemek žalobce (tzv. přímé imise), což § 1013 odst. 1 zákona občanského zákoníku výslovně zapovídá. Dále pak musí zvážit, zda imise vnikající na pozemek žalobce samovolně (tzv. nepřímé imise) *nejdou v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně neomezují obvyklé užívání sousedního pozemku*. (srov. rovněž judikaturu citovanou shora). Toto ustanovení patří k právním normám s relativně neurčitou (abstraktní) hypotézou, obsahující neurčité pojmy „v míře nepřiměřené místním poměrům“ a „podstatné omezení obvyklého užívání pozemku“, kdy stanovení toho, zda jsou tyto pojmy naplněny či nikoliv, je věcí uvážení správního orgánu. Jako takové tedy musí být výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s. soudem plně a meritorně přezkoumatelné (analogicky závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 37/2011 – 154 ze dne 22. 4. 2014).
85. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 10/2003 – 58 ze dne 20. 10. 2004, plyne, že správní orgán musí nejprve neurčitý právní pojem vyložit. Teprve poté jej totiž může konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda skutková podstata dané věci je aplikovatelná pod hypotézu právní normy. Stavební úřad se nezabýval se výkladem ustanovení § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., konkrétně uvedených neurčitých pojmů, není zřejmé, co hodnotil v dané věci jako „místní poměry“ a v té souvislosti míru jim přiměřenou, aby s nimi mohl z hlediska (ne)přiměřenosti srovnat zásah do žalobcova vlastnického práva. V této souvislosti je nutné vyjít i z judikatury civilních soudů k tomuto ustanovení, lze zmínit např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 3940/2014, ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 22 Cdo 942/2020, ze dne 28. 5. 2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje

86. Žalobce jednak namítal, že se odvolací orgán nijak nevypořádal s námitkou podjatosti, o námitce nebylo dosud rozhodnuto, a ani rozhodnutí o odvolání žalobce uvedené důvody podjatosti nereflkuje a ani nijak nezkoumá jejich důvodnost. Žalobce má za to, že z jím konkrétně specifikovaných důvodů svědčících pro podjatost je přitom zřejmé, že tyto důvody vyplynuly z postupu stavebního úřadu Hlučín ukončeného rozhodnutím, kdy tento postup byl žalobcem vyhodnocen jako nestandardní. V odvolání popsána nestandardnost postupu stavebního úřadu Hlučín ve věci vycházela z průběhu řízení a z obsahu vydaného rozhodnutí. Námitka podjatosti byla podána bezprostředně po vydání rozhodnutí, a to v rámci odvolání. Námitka podjatosti tak byla dle názoru žalobce uplatněna bez zbytečného odkladu a jako taková měla být řádně vypořádána.
87. Tato žalobní námitka je rovněž důvodná.
88. Podle § 14 odst. 1 s.ř. každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle odstavce 2 téhož ustanovení úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku. Podle § 14 odst. 3 s.ř. účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").
89. Jak plyne ze shrnutí provedeného v judikatuře NSS, např. z rozhodnutí č.j. 6 As 262/2020 – 25 ze dne 28. 4. 2022: „Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, na niž správně odkázal již městský soud, je třeba formulaci „k námitce se nepřihlédne“ vykládat ve spojitosti s dalšími ustanoveními správního řádu *„tak, že se v případě, kdy není námitka podána bez zbytečného odkladu, o takové námitce nerozhoduje samostatným usnesením. Účastník, který námitku podjatosti podá ‚opožděně‘, pouze ztrácí procesní ‚privilegium‘ kvalifikovaného rozhodnutí o takové námitce, ale to neznamená, že by se skutečnostmi, které v ní uvede, neměl příslušný správní orgán vůbec zabývat. Je tomu tak proto, že podjatost nastává přímo ze zákona při splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004 (rozhodnutí o podjatosti určité úřední osoby má pouze deklaratorní charakter). Dojde-li tedy správní orgán k závěru, že účastník řízení neuplatnil námitku podjatosti ‚bez zbytečného odkladu‘, sdělí mu, že nebude o jeho námitce rozhodovat usnesením, ale bude s ní nakládat jako s neformálním podnětem, na jehož základě tvrzenou podjatost úřední osoby z moci úřední prověří. Pokud na základě takového prověřování tvrzené podjatosti dospěje správní orgán k závěru, že je skutečně dána podjatost některé z úředních osob, bude na místě postupovat podle § 14 odst. 4 uvedeného zákona (tzn. určit jinou úřední osobu). Pokud je taková ‚opožděná‘ námitka vznesena až v odvolání a odvolací správní orgán dospěje k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno podjatou úřední osobou, pak je nutno na takové vydání rozhodnutí nahlížet jako na vadu řízení, která podle § 89 odst. 2 [správního řádu] zpravidla bude důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí [...]“* [rozsudek ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010 - 152, bod 29 (důraz doplněn); rozsudek ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 As 148/2014 - 36; nebo např. rozsudek ze dne 6. 9. 2017, č. j. 10 As 68/2017 - 36, bod 23].
90. Nejvyšší správní soud pak v již citovaném rozsudku č. j. 3 As 148/2014 - 36, dospěl k závěru, že nezabývá-li se odvolací správní orgán námitkou podjatosti, kterou pokládá za opožděnou, Shodu s prvopisem potvrzuje

vůbec, jeho postup „odpovídá opomenutí odvolací námitky“. Z citované judikatury tedy vyplývá, že o námitce podjatosti úředních osob správního orgánu prvního stupně, která je opožděně uplatněna až v odvolání, se sice nerozhoduje samostatným usnesením, jde však o odvolací námitku, s níž je odvolací správní orgán povinen se věcně vypořádat. V opačném případě zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.“

91. Z obsahu spisu plyne, že žalobce ve svém odvolání dne 2. 11. 2022 formuloval v části I., na straně 3 až 4 námitku podjatosti úředních osob. Veškeré důvody, v nichž žalobce spatřoval nestandardní postup zakládající pochybnost o nepodjatosti úředních osob, odvozoval od zde popsaných procesních kroků, ke kterým v průběhu řízení došlo, rovněž jimi fakticky zpochybňoval věcné závěry, k nimž dospěl stavební úřad ve svém rozhodnutí vydaném v prvním stupni; z toho dovozoval nestandardní postup.
92. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s námitkou podjatosti na straně 23 v druhé části třetího odstavce, uvedl, že námitka žalobce je opožděná, když měl námitku vznést hned v úvodu řízení, pokud měl žalobce zato, že jsou jeho pochybnosti o nepodjatosti úřední osoby důvodné. Dále pak uvedl, že námitky nemohou směřovat do řízení o odstranění stavby, avšak pouze ve vztahu k aktuálně projednávanému záměru, tj. záměru aktuálně řešenému v daném řízení s ohledem na ustanovení § 89 odst. 4 stavebního zákona.
93. S postupem žalovaného lze souhlasit potud, pokud o námitce podjatosti úředních osob vznesené v odvolání nerozhodly samostatným rozhodnutím, kdy po vydání rozhodnutí ve věci samé v prvním stupni již pro to nebyl procesní prostor, a to bez ohledu na její hodnocení z hlediska včasnosti. Žalovaný byl povinen se s touto námitkou věcně a plně vypořádat jako s odvolací námitkou, což v napadeném rozhodnutí neučinil. Jeho rozhodnutí je tak i v tomto směru nepřezkoumatelné.
94. Ze shrnutí k zásadě volného hodnocení důkazů zakotvené v § 50 odst. 4 s.ř. z odborné literatury plyne *„správní orgán sám podle svého uvážení rozhoduje o tom, jak zhodnotí jednotlivé podklady a provedené důkazy, které skutečnosti v rámci ve věci shromážděných podkladů bude považovat za rozhodné a jakou váhu přizná tomu, kterému podkladu. Jinak vyjádřeno, pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný (zásada formální pravdy), hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, každý důkaz hodnotí samostatně a v souvislosti s dalšími důkazy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli a navrhli účastníci. Z judikatury vyplývá, že tuto zásadu nelze vykládat ve smyslu libovůle. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud (NSS 5 As 29/2009-48): "Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene." (srov. shrnutí provedené v komentáři dostupném např. v aplikaci ASPI: Fiala, Z. a kol: Správní řád. Praktický komentář, nakladatelství Wolters Kluwer, r. 2020). Současně pak soud odkazuje na zákonem stanovené k náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 s.ř., dle kterého má rozhodnutí správního orgánu obsahovat mimo jiné informaci o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
95. Rozhodnutí žalovaného těmito zákonnými požadavky nevyhovuje. Z důvodů popsaných v podrobnostech shora je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V tomto případě se dle názoru soudu nejedná o dílčí námitky, na které by nebyl povinen žalovaný reagovat. Žalobce jimi totiž zpochybňuje podstatu rozhodnutí a žalovaný (ani správní orgán v prvním stupni) žalobcem namítané skutečnosti ve shora uvedeném rozsahu v konkrétní rovině nehodnotil.

96. Pro úplnost soud přistoupil i k posouzení žalobcem namítané procesní vady spočívající ve svévolné změně předmětu řízení, kterou žalobce pobažoval za neodstranitelnou procesní vadu. Žalobce má za to, že bylo-li řízení o odstranění stavby definováno jeho předmětem, pak po jeho přerušení a zahájení řízení o dodatečné povolení stavby, nemůže stavební úřad svévolně měnit předmět řízení o odstranění stavby.
97. Tato námitka není důvodná.
98. Ze zjištění ze správního spisu, Oznámením č.j. HLUC/42326/2020/OV/Kř ze dne 31. 7. 2020 oznámil stavební úřad zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a to opěrné zdi a terénní úpravy, toto řízení bylo následně přerušeno usnesením stavebního úřadu č.j. HLUC/48096/2020/OV/Kř ze dne 28. 8. 2020 do pravomocného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vedeném na podkladě žádosti ze dne 26. 8. 2020. Touto žádostí, která byla zaevidována pod č.j. 47445/2020/OV/Kř, požádali stavebníci J. H. a L. H. o dodatečné povolení stavby - terénních úprav a opěrné stěny pod oplocením, ve shodě s předmětem řízení o odstranění stavby zahájené z úřední povinnosti. Rozhodnutím č.j. HLUC/47158/2021/OV/Kř ze dne 17. 8. 2021 stavební úřad rozhodl o dodatečném povolení stavby, které bylo napadeno odvoláním žalobce a následně rozhodnutím žalovaného č.j. MSK 129127/2021 ze dne 22. 2. 2022 zrušeno a věc vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání. V něm žalovaný mimo jiné konstatoval, že stavební úřad posoudil nesprávně stavbu zjištěnou na pozemku par. č. X jako opěrnou zeď a terénní úpravy, kdy správně ji měl posoudit jako oplocení, které přesahuje 2 m a které tudíž vyžadovalo vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu; proto byl jednak nesprávně vymezen předmět řízení o odstranění stavby i předmět žádosti o dodatečné povolení stavby, kdy je nutné, aby byl předmět totožný. Sdělením stavebního úřadu č.j. HLUC/36030/2022/OVŽP/Kř ze dne 13. 5. 2022 byl změněn předmět řízení z opěrná zeď a terénní úpravy X na „oplocení a terénní úpravy X, na pozemku parc. č. XD v katastrálním území X“. Současně byli žadatelé poučeni o možnosti úpravy žádosti o dodatečné povolení stavby tím, že upraví její předmět, a o možnosti doplnit a aktualizovat podklady podané žádosti. Podáním ze dne 30. 5. 2022 zástupce žadatelů sdělil, že zasílá upravenou dokumentaci, kde došlo ke změně názvu a upřesnění rozsahu stavby dle požadavků DOSS. O takto upraveném předmětu řízení bylo následně vedeno další řízení a rozhodnuto stavebním úřadem opakovaně v prvním stupni a následně žalovaným napadeným rozhodnutím.
99. Jak plyne ze shrnutí v odborné literatuře, např. Fiala, Z. a kol: Správní řád. Praktický komentář. Wolters Kluwer, rok vydání 2020 – dostupný v ASPI): Vymezení předmětu řízení je důležité v tom smyslu, že v průběhu řízení může, resp. musí správní orgán rozhodnout pouze o skutku, pro který zahájil řízení. Připouštějí se změny skutkových zjištění, nikoliv však podstatné. V rozsudku Vrchního soudu v Olomouci (VS v Olomouci 2A 10/2000) se v této souvislosti uvádí: "není chybou, pokud žalovaný v průběhu správního řízení upřesňoval předmět řízení, neboť k tomu nepochybně správní řízení slouží. Stěží si lze představit, jak by mohl žalovaný bez provedení důkazů přesně definovat předmět řízení před jeho zahájením, jestliže teprve řádně provedené důkazy mu umožní učinit si závěr o porušení zákona." Uvedené potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (NSS 2 As 34/2006). Z rozhodovací činnosti správních soudů tedy nepochybně vyplývá, že správní orgán může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit

Shodu s prvopisem potvrzuje

účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit. Z upřesnění, popř. rozšíření předmětu řízení může též vyplynout povinnost zopakovat již v řízení realizované úkony. K této problematice se vyjádřil i Poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu v č. 62 ze dne 26.11.2007.“.

100. V obecné rovině tak lze s námitkou žalobce, že nelze rozšiřovat předmět řízení zahájený z úřední povinnosti, souhlasit, čemuž odpovídají závěry v judikatuře i v odborné literatuře. V dané věci stavební úřad po zrušení jeho prvního rozhodnutí postupoval v souladu s právními závěry žalovaného a vymezil předmět řízení o odstranění stavby tak, aby předmět řízení a řízení o něm odpovídalo faktickému stavu.
101. Nelze nicméně pominout fakt, že primárně námitka směřuje do řízení o odstranění stavby, nikoli do řízení o dodatečném povolení stavby, které skončilo napadeným rozhodnutím. Současně je faktem, že procesní předpisy takový institut (tj. změnu či upřesnění předmětu řízení zahájeného z úřední povinnosti) výslovně neupravují a primární judikatura se týkala správního trestání, kdy v této oblasti více než v jiných vystupuje do popředí zákonem garantované právo na obhajobu, což se ve vztahu k předmětu řízení promítá konkrétně do požadavku, aby byl předmět řízení v oznámení o zahájení řízení identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit (srov. rovněž žalobcem připomínané rozhodnutí NSS č.j. 1 Afs 58/2009 – 541 ze dne 31. 3. 2010). V daném případě dle názoru soudu tímto postupem nedošlo k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Jak plyne z obsahu spisu, stavebníci i žalobce byli s tímto postupem seznámeni, žalobce měl možnost se k němu vyjádřit, měl možnost i v dalším řízení realizovat svá procesní práva (seznámit se s podklady, vyjádřit se k nim, navrhnout důkazy, apod.), čehož využil.
102. Dále je nezbytné zohlednit v řízení před soudem shora citované ustanovení § 65 s.ř.s., které vymezuje, kdo může podat žalobu proti rozhodnutí správního úřadu, tj. aktivní procesní legitimaci. Tu má každý, kdo tvrdí, že byl na svých hmotných právech zkrácen rozhodnutím přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím správním řízení. Tato podmínka je splněna, bude-li žalobce logicky důsledně a myslitelně tvrdit možnost dotčení vlastní právní sféry napadeným rozhodnutím. Žalobce ve vztahu k této procesní žalobní námitce v žalobě netvrdí, jak byl tímto postupem dotčen ve svých veřejných subjektivních právech. Požadavku § 65 s.ř.s. tak nevyhověl.

Shrnutí a náhrada nákladů řízení

103. Jak bylo vyloženo shora, je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Soud proto napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil, jak uvedeno ve výroku ad. I tohoto rozsudku. Současně soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Rozhodne tedy opětovně o odvolání žalobce v podobě podání ze dne 2. 11. 2022, kdy se ve svém rozhodnutí vypořádá v konkrétní rovině s námitkami, které žalobce formuloval, tak aby jeho rozhodnutí v úplnosti odpovídalo zákonným požadavkům dle ustanovení § 68 s.ř. a 50 odst. 4 s.ř. dle shora soudem provedeného výkladu.
104. Žalobce žalobou navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, což je postup předvídaný ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s., krajský soud však pro tento postup neshledal důvod, a proto tak nepostupoval; o návrhu nerozhodl, neboť domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému rozhodnutí, není procesním právem žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 – 106).

Shodu s prvopisem potvrzuje

105. Výrok ad. II tohoto rozhodnutí je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., § 35 odst. 2 s.ř.s. a skutečností, že žalobce, který je ve věci zastoupen advokátem, byl ve věci zcela procesně úspěšný. Proto žalobci vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému.
106. Zástupce žalobce učinil v řízení tři úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024 (srov. čl. II - přechodná ustanovení k vyhlášce č. 258/2024 Sb.), a to za přípravu a převzetí zastoupení, sepsí žaloby, vyjádření ve věci samé, za které mu náleží odměna. Tarifní hodnotou pro výpočet odměny je dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024 částka ve výši 50 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní služby tak činí 3 100 Kč (7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024), tj. v této věci částka ve výši 9 300 Kč (3 x 3 100 Kč). Žalobci rovněž náleží dle § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2024 ke každému z těchto úkonů právní služby paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem částka 900 Kč (3 x 300 Kč). Celkovou částku ve výši 10 200 Kč nutno v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 s.ř.s., § 57 odst. 2 s.ř.s. navýšit o DPH, jehož je zástupce žalobce plátcem, tj. o částku 2 142 Kč. Jako součást náhrady nákladů řízení soud rovněž přiznal žalobci soudní poplatek zaplacený za žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tak soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč.
107. Tuto náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce, v souladu s ustanovením § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ustanovením § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění je pak odůvodněna ustanovením § 160 odst. 1 – část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s ustanovením § 64 s.ř.s., kdy soud vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí uložil žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo exekuci.

Ostrava 23. června 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu